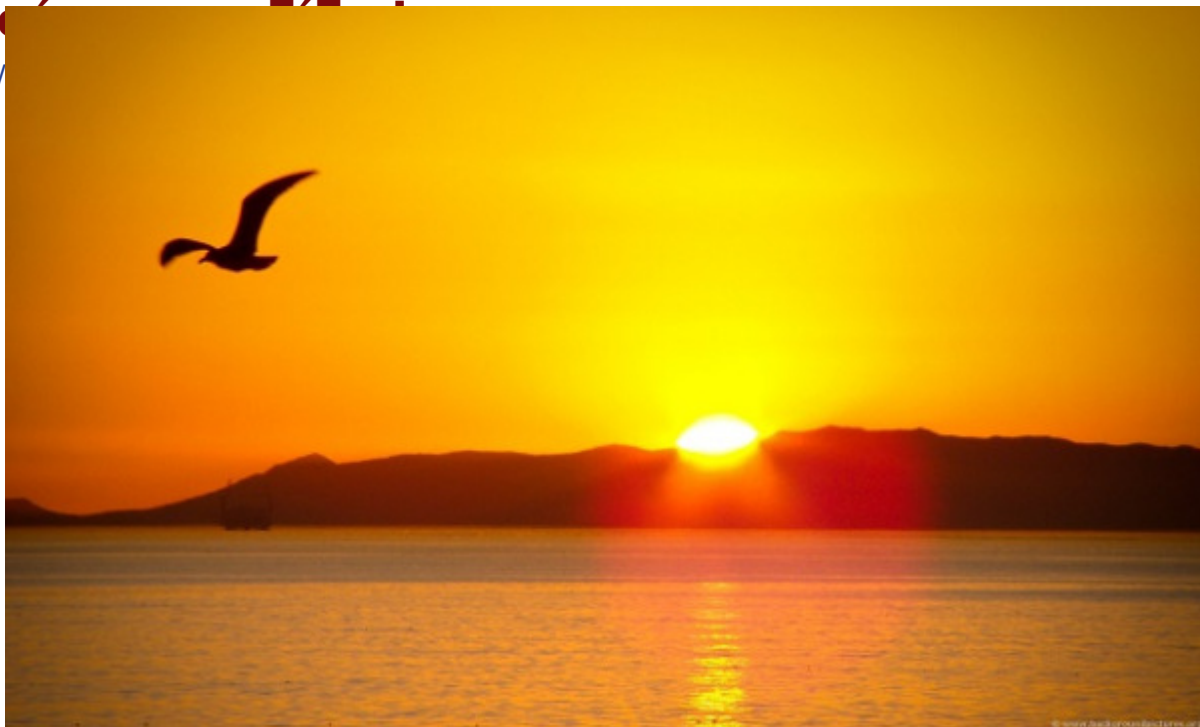

Πως αλλάζει η ζωή τελικά! Μια ιστορία που

Ήταν μια οικογένεια όπου για πολλά χρόνια ζούσε κάτω από τα όρια της φτώχειας, στα όρια της εξαθλίωσης. Όλοι προσπαθούσαν για το καλύτερο, μα οι κόποι τους δεν ανταμείβονταν...

Συνολικά ήταν 4 άτομα. Ένας πατέρας, μία μητέρα και τα δύο παιδιά τους. Το ένα ήταν αγόρι και το άλλο κορίτσι, 14 ετών και 12 αντίστοιχα. Τα δύο παιδιά ήταν στεναχωρημένα πολύ βλέποντας την κατάσταση όλη και όχι μόνο την αισθηματική. Το αγόρι ήταν πολύ ευαίσθητο σε πολλά θέματα. Ήταν έξυπνο και δημιουργικό. Όμως δεν άντεχε με αυτά που έβλεπε το καημένο και αρρώστησε βαριά. Έπαθε κατάθλιψη και σοβαρά προβλήματα. Ένωθε συνεχώς κουρασμενος και στεναχωρημένος. Όποιος τον έβλεπε διέκρινε ένα χάος μέσα στο βλέμμα του. Οι γιατροί, όσοι καταδέχτηκαν βέβαια να έρθουν χωρίς πληρωμή, διότι οι γονείς δεν είχαν χρήματα. Οι γιατροί ήταν μαθητευόμενοι, νέοι στην δουλειά αλλά είχαν το βλέμμα ενός έμπειρου. Στα μάτια των τριγύρω ανθρώπων φαινότουσαν λυτρωτές αν κατάφερναν να σηκώσουν το παιδί και να το κάνουν να τρώει, να μιλά και να περπατά.

Όμως δυστυχώς δεν άργησε η ώρα που το παιδί ήταν αντιμέτωπο με το χάρο, βλέμμα με βλέμμα και τριγύρω του άνθρωποι, να μην μπορούν να τον κάνουν καλά. Το αγόρι αυτό πίστευε και ήξερε ότι η ζωή είναι δύσκολη για αυτόν και για την

οικογενειά του και κατά κάποιον τρόπο μέσω της στεναχώριας είχε απαρνηθεί την ίδια του την ζωή. Δεν είχε θέληση, δεν είχε τίποτα πια. Μόνο δάκρυα και ένα αχανές βλέμμα που χανόταν και έσβηνε στο χλωμό προσωπό του.

Τώρα όλη η οικογενειά του είχε δύο πράγματα να κάνει, να προσπαθήσει πέρα από το να δουλεύουν πολλές ώρες για να εξασφαλίζουν το πενιχρό εισόδημα, αλλά και να βοηθήσει όσο μπορεί στην συναισθηματική κατάσταση καταρχάς του αγοριού. Πια όμως η κατάσταση του αγοριού είχε φτάσει σε τέτοιο προχωρημένο στάδιο που έλπιζαν σε ένα θαύμα και προσεύχονταν συνεχώς.

Ύστερα από μέρες όσοι γιατροί παρακολουθούσαν την πορεία του αγοριού, ήταν σίγουροι ότι δεν θα ζήσει για πολύ ακόμα, διότι δεν μπορούσε να αλλάξει τίποτα. Οι ίδιοι σήκωναν τα χέρια ψηλά, αλλά οι λίγοι συγγενείς του αγοριού ευελπιστούσαν σε ένα καλύτερο αύριο, προσευχόμενοι. Ο πατέρας μόλις έχει τελειώσει από μία έκτακτη δουλειά ευελπιστώντας ότι θα πάρει τα χρήματα που του αναλογούνται για να συμπληρώσει ένα ικανό ποσό, ώστε να κλείσει ένα πολύ καλό γιατρό για μία επίσκεψη, έστω ολιγόλεπτη με τον γιο του, μήπως αλλάξει κάτι την τελευταία στιγμή. Όμως προς έκπληξή του ακούει από τον εργοδότη του ότι δεν θα πληρωθεί αυτές τις μέρες για αυτή την εργασία, διότι πάνω του δεν διαθέτει χρήματα και δεν είναι σίγουρο αν θα πληρώσει. Ο πατέρας μόλις το ακούει, τον παρακαλεί να του δώσει έστω λίγα χρήματα, αλλά ο άλλος αρνείται επίμονα. Ο πατέρας ξεσπά σε κλάματα, έχει φτάσει σε απόγνωση, γιατί γνωρίζει ότι το παιδί του σβήνει ώρα με την ώρα και δεν μπορεί πλέον να κάνει τίποτα, αφού δεν μπορεί να πάρει βοήθεια από εκεί που προσπάθησε κι όλες αλλά και το άξιζε.

Όμως ο εργοδότης του για να τον παρηγορήσει του δίνει ένα λαχείο για την μεγάλη κλήρωση που θα γίνει σε μία εβδομάδα. Το παίρνει ο πατέρας και αμέσως φεύγει για το σπίτι, όπου βρίσκεται ο γιος του. Μπαίνοντας στο σπίτι, βάζει μέσα σε ένα συρτάρι ταραγμένος το λαχείο. Πηγαίνει στο δωμάτιο και βλέπει τον γιο του όπου με δυσκολία μιλά για οτιδήποτε, τον βλέπει πιο χάλια από ποτέ. Προσπαθεί έστω την τελευταία στιγμή να κάνει κάτι, να κάνει ένα θαύμα. Μα τίποτα, ο γιος του δεν αλλάζει, δεν έχει την δύναμη, ούτε του μυαλού αυτή την ώρα, ούτε και της ψυχής. Οι δυνάμεις του τον εγκαταλείπουν σιγά, σιγά. Ζητά από όποιον παρευρίσκεται στο δωμάτιο, να εξέλθει από τον χώρο, ώστε να μπορέσει για λίγα λεπτά, να σκεφτεί μόνος του και να αναλογιστεί. Φεύγοντας ο πατέρας στέκει για λίγο πίσω από την πόρτα και ακούει τον γιό του να προσεύχεται να είναι καλά όλοι οι δικοί του, όταν ο ίδιος δεν θα βρίσκεται μαζί τους. Ο πατέρας τότε προσεύχεται, αλλά έχει πιστέψει ότι επειδή τα λέει ο ίδιος του ο γιος, ότι πια είναι θέμα ωρών. Περνάνε γύρω στα 30 λεπτά και έχει ανησυχήσει ο πατέρας, γιατί δεν ξέρει πως είναι ο γιος του.

Ξαφνικά μέσα από το δωμάτιο ακούγεται θόρυβος από βήματα. Όλοι παγώνουν γιατί πιστεύουν ότι κάποιος άνθρωπος έχει μπει μέσα στο δωμάτιο του αγοριού μάλλον από το παράθυρο και έχει σκοπό να του κάνει κακό. Όμως προτού κάνουν

την παραμικρή κίνηση, βλέπουν την πόρτα να ανοίγει διάπλατα και να προελαύνει ο γιος του. Όλοι με το στόμα ανοιχτό, αδυνατούν να το πιστέψουν. Το ίδιο άτομο, που επί πολύ καιρό δεν είχε την δύναμη να περπατήσει, μιλήσει, φάει ή εκφραστεί, είναι μπροστά τους και περπατά. Ανοιγοκλείνουν τα μάτια μήπως βλέπουν όνειρο, μα διαπιστώνουν πως είναι αλήθεια.

Τότε ο γιος λέει: "Είμαι εδώ ζωντανός, χαρούμενος για την ζωή, να βοηθήσω όσο μπορώ. Θέλω να σας βλέπω χαρούμενους και θα κάνω τα πάντα. Αλλά γιατί είστε όλοι τρομαγμένοι τόσο, δεν σας μίλησε ο κύριος που ήταν πριν εδώ". Η μάνα λέει τότε: "Καρδούλα μου χαρούμενους μας έκανες τώρα που κατάφερες να νικήσεις τον ίδιο σου τον εαυτό. Αλλά για ποιον κύριο μιλάς αγόρι μου;"

Το αγόρι αποκρίνεται και λέει για έναν άνδρα όπου ήταν εδώ και τριάντα λεπτά στο δωμάτιο του και συνομιλούσαν. Αυτός του έδωσε ένα χέρι βοήθειας ώστε να αποκτήσει δυνάμεις και αυτοπεποίθηση για την ζωή. Η μητέρα και οι άλλοι είπαν ότι δεν είδαν κανέναν και ότι πρόκειται περί θαύματος. Τότε είπαν καλύτερα όλοι να σωπήσουν και να μην συζητούν, παρά μόνο να ευχαριστούν τον κύριο που έκανε τον γιο τους καλά. Οι προσευχές τους εισακούστηκαν εκεί πάνω στον Θεό και γύρω στους αγγέλους. Μετά από μια εβδομάδα το αγόρι και η οικογένεια είχαν ηρεμήσει. Ο πατέρας στην δουλειά του άκουγε για τον ντόρο που έγινε με την μεγάλη κλήρωση και ότι κάποιος κέρδισε το λαχείο. Γυρνώντας στο σπίτι το θυμήθηκε ότι είχε ένα και το πήρε, μήπως έχει κερδίσει κανένα ψίχουλο. Πηγαίνει σε ένα μαγαζί στην γειτονιά του και βλέπει τους αριθμούς. Ελέγχει μία δύο φορές το λαχείο, μήπως έχει κάνει λάθος. Τέλος διαπιστώνει πως ο ίδιος έχει κερδίσει το μεγάλο χρηματικό ποσό και τρέχει να το πει στους άλλους.

Μετά από εβδομάδες αφού έχουν εισπράξει τα χρήματα από τα κέρδη, αλλάζουν σιγά, σιγά την ζωή τους αλλά και μοιράζουν χρήματα σε ανθρώπους που δεν βρίσκονται σε καλή οικονομική κατάσταση.

Δίδαγμα προς όλους μας. Ποτέ μην χάνετε την πίστη και την ελπίδα σας, στον Θεό. Ποτέ μην ξεχνάτε όλα τα καλά που σας προσφέρονται στην ζωή. Μην περιμένετε πάντα να σας έρθουν όλα καλά, αλλά προσπαθήστε για το καλύτερο.

Πηγές: agios-dimitrios - I.N. Αγίων Χαραλάμπους & Αντωνίου Κρύα Ιτεών Πατρών - panagiaalexiotissa.blogspot.com